

ЗАЩО КУЧЕТО И ВЪЛКЪТ СТАНАЛИ ВРАГОВЕ

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Жената на един богат селянин била страшна скъперница. Треперела над всяка стотинка, свидетелство й се дори, че хранят Кучето. Гладно и измършавяло, то по цял ден обикаляло полята и горите да си търси храна. Веднъж Кучето срещнало Вълка.

— Ах, колко си отслабнало! — учудил се Вълкът.

— Че как да не отслабна, когато стопанката не дава да ме хранят — отговорило Кучето.

Взели те заедно да мислят какво да сторят, за да почне Кучето да се храни по-добре. Най-сетне Вълкът намислил.

— Когато утре твоята господарка тръгне да бере боб, иди и ти с нея — казал той на Кучето. — Тя ще вземе малкото си дете, а за да не й пречи на работата, ще го сложи край вадата. Щом се залови да бере боб, тя няма да може да вижда детето, пък аз ще се промъкна тогава по-близо, ще издебна сгоден момент, ще грабна детенцето и ще побягна към гората. Ти ме подгони, само че се спъвай по-често — нека жената да помисли, че си съвсем изнемоощало. Ще ме настигнеш после в гората, ще вземеш детето и ще го занесеш на господарката си. Тогава ще видиш, че тя ще почне вече да те храни както трябва.

Речено-сторено. На другия ден след обяд стопанката отишла да набере боб за вечеря и взела със себе си детенцето. То било малко болнаво; да го остави вкъщи, нямало кой да го наглежда — всички били на полето. Сложила детето на тревата, заловила се да бере боб, а Вълкът вече дебнел в храсталака. Кучето също се въртяло наоколо.

Навела се стопанката, Вълкът изскочил изведнъж от върбалака, грабнал детенцето и хукнал към гората. Замятало се детето, запищяло, но Вълкът здраво го държал. Вдигнала глава жената и замръзнала на мястото си от страх. Къде ще догони Вълка! Изгубено било детенцето й! Заплакала майката, занареждала, но що да види — Кучето тича с всичка сила след Вълка. Тича то, но час по час се спъва, пада, отново скача на крака и продължава да бяга.

— Съвсем е изнемоощало, горкото — завайкала се жената.

Вълкът и Кучето изчезнали в гората и стопанката отчаяно отпуснала ръце. Но в същия миг Кучето изскочило от гората с детенцето й в уста. От радост не знаела жената как да угоди на спасителя му, с какво да го нагости. От този ден нататък започнал охолол живот за Кучето. Ядяло каквото пожелавало, спяло, колкото си искало. По-добра участ не можело и да си представи.

Но Кучето не забравило как е гладувало и жадувало преди и все искало да се отблагодари на Вълка за помощта му. А през есента в къщата, където живеело Кучето, имало сватба. Кучето поканило на сватбата и Вълка.

Дошъл Вълкът привечер, но се боял да влезе сам вкъщи. Клекнал край пътната врата, зачакал Кучето. Завело Кучето Вълка в една стая и му казало да се скрие под леглото. Почнало да му мъкне там различни гозби от масата и Вълкът дори не смогвал да изяде всичко.

Нахранил се Вълкът до насита, сръбнал си доста винце и се окуражил — морето му станало до колене. Заревал, завил под леглото колкото му глас държи, и сватбарите го чули. Че като се вдигнала една олелия! Гостите се развеселили: как така можел този глупав и пиян Вълк да пирува заедно с тях на сватбата! Грабнали кой кол, кой тояга и почнали да гонят вълка ту под единия креват, ту под другия и здравата го наложили.

Избягал Вълкът в гората, а по пътя съвсем изтрезнял. Решил, че Кучето нарочно му е погодило този номер. И се заклел не само да скъса приятелството си с него, но и да му стане враг, да му обяви война. А и през ум не му минавало, че сам си е виновен, дето се е напил и е вдигнал врява.

Тръгнал Вълкът из гората войска да си сбира. Срещнал Мечката.

— Ще ми станеш ли войвода? — попитал я той. — Кучето ме изигра и аз му обявих война.

— Добре — съгласила се Мечката, — ще ти стана войвода.

Тръгнали заедно и срещнали Глигана.

— Хайде с нас! — казал му Вълкът. — Отиваме да се бием с Кучето.

— Добре — съгласил се Глиганът, — ще дойда с вас.

Продължили тримата по-нататък и срещнали Заека.

Вълкът му казал:

— Ела и ти при нас, отиваме да се бием с Кучето.

Е, всеки знае колко Заекът обича Кучето. Не се отказал — тръгнал и той с тях.

Станали вече четирима: Вълкът, Мечката, Глиганът и Заекът. А насреща им — Лисицата.

Вълкът ѝ рекъл:

— Хайде, Кума Лисо, ела е нас, отиваме да се бием с Кучето. Този път и ти ще си уредиш сметките е него.

— Съгласна съм — отговорила Лисицата, — тръгвам с вас!

Стигнали петимата на бойното поле и зачакали Кучето и неговата войска. Воините били един от друг по-добри и Вълкът изгарял от нетърпение по-скоро да се хвърли в боя, но Кучето все не идвало. А то си живеело спокойно, без да подозира дори бедата. И изведнъж научило: Вълкът му обявил война. Домъчняло му на Кучето: не е редно да воюваш срещу стар приятел. Но какво да направи, когато Вълкът сам пожелал това? Пък и нямало си войска Кучето и тръгнало из двора е наведена глава.

— Какво ти е? — попитал го Петелът. — Ходиш оклюмало, на себе си не приличаш?

— Как да ми е весело — отговорило Кучето. — Вълкът ми е обявил война, а аз с кого ще му изляза насреща?

— Вземи ме със себе си — предложил Петелът.

— Добре, тогава да вървим.

Тръгнали те нататък, а насреща им Котаракът.

— Накъде сте се запътили? — попитал ги той.

— Ще се бием с Вълка.

— Вземете и мен!

— Да вървим, щом искаш — казало Кучето. И тръгнали тримата срещу Вълка.

В това време бойците на Вълка се изпокрили. Решили да причакат Кучето, да нападнат ненадейно войската му и да я разбият. Вълкът се мушнал в една купчина пръчки — само опашката му за проклетия стърчала навън. А Вълкът имал навик да мърда опашка. Кучето, Котаракът и Петелът се приближили. Котаракът забелязал, че нещо мърда в купчината пръчки. „Мишка“ — помисли си той и цап! — сграбчил Вълка за опашката. Изплашеният Вълк хукнал да бяга. Котаракът също се стреснал и бързо се покатерил на едно дърво. Но виж ти нещастие — налетял право на Мечката. А тя от страх взела, че тупнала долу и останала на място. Видели другите бойци на Вълка, че войводата им лежи мъртъв на земята и се разбягали кой накъдето види. Така Кучето и неговите приятели победили войската на Вълка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.